

HAD.

Braňský román
od
JOSEFA MERHAUTA.

Karolina si nevědomala ničeho, co se vedle ní dělo. Teprve když dítě, naveno rozpustilou hrou se studenty, doběhlo k ní a ukrylo jí svoji hlavu do klína, odhodila noviny a zvedla je k sobě. Přitiskla je ke svým prsům, políbila je na čelo a vlásky mu hladila.

"Jak pak se jmenuješ?" ptala se dítěte, zapínaje mu kabátek u krčíku. A libáje je opětně dlouze a vášnivě podívala se zase na Ráda. Ten se usmíval.

"Jak je ti?" opakovala Karolina svoji otázku.

"Friel," žvatlalo dítě.

"A či pak jsi?"

Ta otázka manula se jí při pohledu na to dítě už několikrát — ale byla vždycky zase odplavena proudem jiných dojmů.

"Či jsi?" ptala se a byla v tu chvíli opravdu zvědavá, jak to dítě sem přišlo.

"Maminčin," smálo se dítě a rozpustile tahalo jí za vlasy.

"A či pak ještě?"

"Tatínkův..."

"No, to vim málo. — Či je to chlapeček?" obrátila se Karolina k paní Majznerové.

"Ty nevíš? — To má naše Poldina památku!"

"Tak?" řekla Karolina tiše a obrátila se k Poldě s němou, soucivou otázkou v očích. Podívala se na ni nesměle, ostýchavě, jakoby se bála, aby jí nepřivedla do rozpakův. Ale Polda se suše uhnula a řekla:

"Pěkná památka, co?"

Karolina se nic víc neptala. Uhnula snadno, že dítě bylo posud kdekde na venkově, za malý plat u sudých lidí, a že je teď posláno dle na krk. A teď také se jí vysvětlila Poldina podivná povaha, její omrzlost, tupá lhostejnost a otrkanost... Ztracený život! — Ztracený život děvčete, kterému bylo sotva dvacet let!

Ta Polda, ta nešťastná Polda! Asi zkusila, po jakých mukách po jakém sklamaní asi došlo k tomu spustlé otupělosti, kterou by všem protivna!

Myšlenky hrnuly se přívratem na její hlavu a vyburcovaly ji v tu ve všech snů.

Kdo jí mohl zachránit před takovým životem?

A nějaký cit lvice, která musela chránit své mládě, znovu její myšlenky obrátil ke Královi.

"Říkal, že sem přijde?" ptala tiše paní Majznerové.

"Už by tady měl být."

A Král skutečně za chvíli přiházel.

"Schovej se mu!" šeptala směle panímáma Karolině, když selechla na chodbě jeho kroky.

Karolině se nechtělo do toho že — Ale panímáma Majznerová spadla a násilím zastrčila do něho kouta do kuchyně, pod které tam visely.

"Paní tady?" ptal se Král, když do kuchyně. Suchá lhostejnost jeho hlasu Karolinu přebíral srdce.

"Nej!" řekla panímáma.

Donrvetr — kde je pořadí? — "Blá, že já za ní budu běhat, blá, to si počká... Ale víš co, Král vzal při těch slovech panímámu s komickou vroucností v krku: — "peníze máme — se!"

Polkopal si na kapsu. Panímáma na něho zamrkala, položila na ústa a ukázala do kouta.

Karolina vystoupila ze svého ústí. Bledá stála před ním a dala mu do očí pohlednouti. "Jakoby se už celé městeček vříteli. Podivný stud na-

plnil celou její bytost. Stála jako z kamene. Konečně propukla v tichý, neustávající pláč.

"Tak — věil bude ešče ceeonit! Nevím, proč! Či proto, že jsem za ní přišel? Ona má proč plakat! Nejdřív uteče a potom ešče dělá milost."

Přistoupil k ní a odtahoval jí ruce od očí. Polda stála u kamen a mračila se. Pojednou schýbla se ke svému dítěti a němou šeptala. Strkala je, ale dítě nechtělo jít. Konečně přece se rozběhlo do prostřed světnice, zadrželo Krále za kabát, obrátilo k němu své bázlivé oči a zavolalo: "Táti!"

Král děl-l, jakoby toho nepozoroval. Paní Majznerová dala se do rozpáčího smíchu volaje: "To není tvůj tatínek, Frielku... to není..."

Král se obrátil a pohodil vztekle hlavou. Dítě, vyděšené jako plachá hrdlička, uteklo se k paní Majznerové, vtisklo jí svoji hlavičku do sukni a volalo: "Já se, bábo, bojím!"

Polda něco hučela.

Karolina nepozorujíc to všecko velkou silou tiskla ruce na oči a nedala si je odtrhnouti. Pak odstrčila Krále, hodila na sebe vlnák a vyběhla dveřmi ven. Král za ní. Zastihl ji ještě ve tmavé chodbě. Mocně ji zachytil a sevřel ve své objetí.

"Co dělá..." zašeptal a hlas jeho byl zase takový měkký.

"Jdi pryč! Jdi pryč!" zvolala Karolina a odháněje ho, zalomila zoufale rukama.

"Co jí kdo udělal?"

"Všichni mě klamete! Všichni mě podvádíte. Chtěl jsi se mě zbavit. Nechals mě odejít. Nestojíš o mne! I maminka mě opustila — Ježíš Maria! Já jsem nešťastná!"

"Já jsem ji nevyhnal. Odešla sama! A maminka tu nechala peníze — ale jen málo. Ostatní ešče pošle! Šla přece a nestála tady v tom průvanu!"

Vyšli na ulici.

"Musíme se uradit, jak to všechno uděláme..." říkal jí cestou a Karolinu napadlo, že snad přece myslí na útěk.

"U Majznerovy si to nemůžeme tak povědět. A venku je zima. Sedneme si někde v hospodě do tepla!" nabízel jí a ona konečně svolila.

Zavedl ji do Klettrovy plzeňské pivnice. Karolina ve spěchu, než tam vešla, načechrávala si vlasy na čele. Krále v pivnici patrně dobře znali. Vreňní sklepník se na něho kamarádky zasmál a mrsknul očima po Karolině zakýval zálibně hlavou.

V pivnici ještě nebylo všude rozsvíceno. Král zavedl Karolinu do zadní, temnější části a sedl si s ní v koutě u skleněného zahržení.

Zde bylo ticho a útulno. Teplo tu bylo a z blízké kuchyně táhla sem silná vůně hospodských jídel. Král poručil po německu dvě sklenice piva. A potom zapálil si doutník, obrátil se ke Karolině, položil svoji ruku na její a řekl spokojeně: "Na, also! Jetzt sind wir da allein..."

Karolina se na něho podívala s němou vřelostí.

"A ja? Ona ešče pořád nemí německy!" řekl Král potichu.

"Něco je... ale málo," říkala Karolina, jindy, za jiných okolností, snad by se byla ráda pochlubila trochou němčiny, co jí ve službě pochytila. Ale dnes potřebovala mluvit od srdce...

"Ale moc nekřičela!" napomínal ji Král a natáhnul se v židli učinil několik bafův a rozhlédl se kolem.

"A servus, Kaspar!" vykřikl a hned na to vstal.

"Tady jsme. Pojď! Pojď!" volal německy a přivedl ke stolu četníka. Ten Karolině zaslutoval. Celá se zarděla! Poznala ho okamžitě. Byl to týž četnický závodčí, který seděl s ní ve vlaku, když jela do Brna.

"Tu slečinku bych měl znát..." řekl četník po německu zavěšuje si svoji šavli na polici.

Brzy se dohodli. Král z toho měl patrnou radost. Četník si kroutil svoje navoskované kníry, ukazoval svoje prsteny a vytahoval stále z pod rukávů naškrobené manžety.

"Ale trochu se spadla... je bledá... Ja, ja — to Brno!" říkal šibalsky a hrozil jí prstem.

"Musíš s ní moravsky — ona německy dobře neumí!" vysvětloval mu Král.

"Ne? A to je chyba! To je chyba!" zaškaredil se závodčí a podíval se na sklepníka, který stál nedaleko stolu a očumoval. Pak sebevědomě vztýčil krk a odfouknul kotouč dýmu.

"Tak?" řekla Karolina nuceně. A v duchu si pomyslíla: Ten člověk je ještě pořád tak protivným, jako tenkrát, když mě oslovil na nádraží.

"Kdy pak do toho praštitíš?" otázal se ho najednou Král.

"Prosím tě, kamaráde, u nás venku by měl člověk nevěst dost. Ale kde pak by si člověk moh zařadit s takovou vesnickou husou! Nemá to prázdné vzdělání — prosím tě, našinec už musí koukat na něco lepšího!"

"To si myslím. Četník je venku velký pán!" poznamenal Král.

Pan četník škrábl si prsty na krku pod límcem, u ohryzku ruku zastrčil a ohmatl palecem svoje velké, komisní hvězdičky na červených výložkách.

"Moje nevěsta musí být jako královna!" pokračoval, "moe peněz, moe hezká a moe vzdělaná... Jinak neberu..."

"Tak máte dobře!" zakývala hlavou Karolina. Ta řeč se jí už protivila. Poslouchala všecko jenom jedním uchem. Raději by byla seděla s Králem sama.

"Tak ať žijó bohaté a fajnové nevěsty!" provolal potom rozjařený závodčí a zvedl sklenici, podáváje jí přes stůl k tukuťní Karolině.

"Na zdar!" řekla tiše Karolina, usmála se a fukla si. Ta komedie byla hrozná!

Četník po jejím "Na zdar" opět opatrně se rozhlédl po hostinské síni. Tam už bylo teď u stolů živěji. Někjaký poručík seděl u vedlejšího stolu a díval se krouťe si knír na Karolinu. Četník ohlédnul se, rychle vstal, stáhl si kabát na kyčlech a poklonil se.

"Servus!" zahuhlal poručík a napil se. Četník odešel potom ven.

"Proč se tak pořád ohlíží, jakoby se bál..." zeptala se Karolina Krále.

"Prosím ji! Tady se nesmí mluvit moravsky! A voják teprve ne!"

"Proč pak?"

"No, tady je nóbl restaurace. To ona nerzumí. Sem chodí jen oficíři a páni od úřadu."

"A čím ten četník byl dřív?"

"Je vyučený krejčí."

"Němec?"

"No, Moravec je — snáď od Holešova. Jame dávno kamarádi. Je tady u Brna na postu. Často sem jezdí a to se tady vždycky scházíme..."

"Ale myslí si moe o sobě!" usmála se Karolina. "Tomu se, myslím, každá tak hned nezalíbí..."

Četník Kašpar pohvizduje si zase se vracel a sedl ke stolu. On i Král silně pili a často si fukali. Karolina sama musíc si s nimi neustále připíjeti proti své vůli a ani toho nepozorujíc více pila. Lomoz, který kolem hučel, kouř, jehož tu bylo plno, a to srkavé pití jí opíjelo a hlavou točilo. Vyšla ven na čerstvý vzduch. Stála chvíli před hostincem a potom šla zvolna Solní ulicí až na náměstí Lažanského. Zima byla tu taková zdravá a svěží. Do tmy vystupovaly mohutné obrysy kostela tomášského; dole, kde byla ještě žlutá zeď plynovým světlem ozářena, z daleka byly viditelné sochy svatých i se smutnými černými stíny, které do výklenků vrhaly. Štít kostela, vysoká střecha i věž ztrácely se ve tmě...

(Pokračování.)

Jen trochu mazání

Překvapí vás, co bolestí a útrap může být zapuzeno, jen trochu-li se budete natírat vhodným mazáním. Bolí-li vás záda, maže si je Severovým Olejem sv. Gotharda. Jste-li postiženi reumatismem, oteklinou, kožní chorobou, nějakou pohmožděninou, nádory, zánětem, bolestí v kříži, jsou-li údy neb svaly stuhlé, hrtan aneb prsa bolavá, zkrátka, máte-li bolest jakéhokoliv druhu, namočte ihned kus flanelu Severovým Olejem sv. Gotharda a přiložte na postižené místo, chcete-li býti vyhojeni. Severův Olej sv. Gotharda jest vždycky nejspolehlivějším mazáním a zapuzovatelem bolestí. Cena 50c. Ve všech lékárnách aneb u W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Ia.

Váš přítel v domě

Každý upřímný člověk v té přítel v domě. Někdo by rád vstal a jej pohvil, však on nemůže být vesel a se lovit, protože jest nemocným. Nemá jeho není nebezpečná, ale vše jej mrazí, protože má žaludek v nepořádku a nemá chuť k jídlu. Toto vše by napravil, kdyby užíval Koubovo Karlovarského Hořké Léčivé Vín, které dá každý žaludek do pořádku, vyčistí krev a vrátí Vám veselost. Toto píše p. J. W. Wondra z Wilber, Neb.: — "Moje manželka stále nesnáze se žaludkem, co ale už nemůže být bez Karlovarského. Měla stále nesnáze se žaludkem, co ale už v Karlovarské, má pokoj, chutná jí jísti a vůbec cítí se docela zdráva. Ona by bez něj nebyla, kdyby stála láhev deset dolarů."

Toto výtečné léčivé víno, připravované z vína medového a Coloradských horských a importovaných léčivých bylin, jest na prodej v každé české osadě, a když ne, pište si pro bedničku o 12 lahvích za \$3.00, kterou přímo zašle vyřaditel A. V. Kouba, 2819-21 Larimer St., Denver, Colo.

"Na marjánc" (The Village Tavern), polka, pro dvě ruce na piano za 25 centů.

První třídý Restaurant nové otevřel

JAN M. FIXA majitel U. S. SALOON

číslo 1516-1518 Dodge ulice, Omaha, Neb.

V moderně zařízené jídelně bude Vám vždy a každou hodinu ochotně poslouženo těmi nejlépe připravenými jídly, zvětinou a různými lahůdkami, jaké jen možno během každého období zaopatřiti.

Mimo st. louisický "Lempův" výborný ležák světoznámé "Plzeňské" stále na čepu.

Krajané, kteří potrpíte si na něco znamenitého, neměli byste nikdy opomenout u Fixy se zastavit a náležitě chutným jídlem a výtečným plzeňským se posilnit. Jest to v samém středu města, pouze pál bloku od hlavní pošty.

19k4

Willow Springs Pivovar

dava

ZELENÉ "TRADING STAMPS"

Za \$3.00 zelených Trading Stamps s každou bednou		Za \$5.00 zelených Trading Stamps s každou bednou
STARS & STRIPES		STARS & STRIPES
(2 tucty pintových lahví) — cena		(2 tucty kvartových lahví) — cena
\$1.25		\$2.25

Kromě toho, že dostanete nejlepší lahvové pivo, dostanete též dvojnásobnou hodnotu v zelených "Trading Stamps."

Pamatujte! 1407 Harney Street: Ohledněte si poštu neb telefonem Douglas 1306 nebo 1685.

Riley Brothers Co.

VELKOOBCHODNÍCI

Likéry a doutníky

Old Military Rye — Diamond R Rye
N. B. Archer Bourbon.

118 Barnum St. OMAHA.